

■ V prodajalno motornih koles, nekje na Zahodu, je stopil starejši možak. Rod bi motocikel, je rekel, ki drvi z več kot dve sto kilometri na uro. Čez nekaj minut je že odhrumel na najbližjo avto cesto in se kmalu zadovoljen vrnil. Podpisal je ček, in odpeljal motocikel. Postavil ga je v garažo poleg rolls royca in ferrarija, toda nikdar več se ni peljal hitreje od sto kilometrov na uro. Bil pa je zadovoljen, saj je vedel, da zmore njegov jekleni konjiček še enkrat večjo hitrost.

Predstavitve v Opatiji

To je resnična zgodba, ki po svoje pove, kdo si lahko privoščil težka motorna kolesa. Zato mi je srce hitreje utripalo, ko smo se prejšnji

mesec peljali proti Opatiji, saj sem vedel, da bom naslednjega dne tudi sam zajahal takega orjaka. Poleg predstavnikov JLA in milice so bili namreč tudi novinarji revije Avto povabljeni na predstavitve novih bavarskih motociklov, ki sta jo pripravila muenchenska tovarna BMW in njen jugoslovanski zastopnik Tehnounion.

Po zanimivem predavanju o novostih pri letošnjih motociklih so nam predvajali še reklamni film o novih motorjih. Namen tega filma? Morda so hoteli „zastrupiti“ še zadnjega omahljivca in nasprotnika dvokolesnih konjičkov. Vsekakor so to dosegli, saj smo prj kosili kar tekmovali, kdo bo prej končal in odhital pred hotel

BMW R 60/6,

R 75/6

in R 90/6

ŽREBCI NAŠE DOBE

motorna
kolesa

TEKST / Niko Mihelič
FOTO / Marjan Zaplatil

občudovati močnega dvovaljnika. Nato pa vrhunec: Preluk na startu jugoslovanske steze za velike nagrade Jadrana.

Zlazel sem v usnjeni pajac, si obul škornje in s čelado pod pazduho odhitel k najmanjšemu „bavarcu“. Zajezdil sem šeststokubični dvovaljnik, si nataknil čelado in rokavice, nato pa skoraj s strahom sunil črnega orjaka s stojala. Todia moj strah je bil ooveč, saj je 210 kilogramov težka železna pošast ostala čisto pohlevna in se je povsem pokorila moji 55-kilo-

gramske malenkosti. Obrnil sem ključ v ohišju halogenskega žarometa in z desnim palcom pritisnil gumb električnega zaganjalnika. Kazalec za merilniku vrtljajev je živahno poskočil, a le to mi je povedalo, da motor teče, saj so izpušne cevi skoraj popolnoma utišale 40 konj pod rezervoarjem za gorivo. Stisnil sem sklopko, pretaknil v prvo in počasi odpejpal. Strideset, šestdeset, osem tisoč v desnem merilniku, druga, tretja in že sem bil na koncu startne ravnine, iz oči v oči z neizprosni skalovjem.

V prsih me je nekaj stisnilo, narahlo sem zaprl plin, nagnil motor v levo in že sem drvel proti ostremu, stoosemdesetstopinjskemu zavoju. Četrta, rdeči kazalec hitrosti se je nagio bližal številki 140. Nekaj dvojnih ovinkov in že je bilo treba zavirati. Motor je počepnil... prva, oster zavoj in z novim prijateljem sve drveča proti najvišji točki opetijske proge. Še en zavoj in bil sem pred stop znakom. Prazna cesta. Sto, sto dvajset, nato dva čudovita dolga zavoja in takoj zatem dolga ravnina. Pretaknem v

peto, motor prijetno brni, kazalca v merilnikih pa mi pripovedujeta, kako hitro se peljem. Še blag zavoj in nova ravnina, nato pa še en oster zavoj. Spomnil sem se na bale slame in na dirkače, ki prepozno zavirajo ter se odpeljejo namesto proti cilju proti Reki. Narahlo sem zavrl. Četrta, tretja, druga, prva, desni smerni kazalec in že sem se spuščal proti morju. Po nekaj sto metrih sem na merilniku hitrosti že odčital 150 kilometrov na uro. Pred seboj sem zagledal jekleno varovalno ograjo in promeni znak, ki

